

— Да вървимъ, — отвърна мишката.

И двамата потеглиха на път. Накрай гората се разгръщаше широка равнина, а посрѣдъ нея лжкатушеше безкраенъ друмъ. Тамъ стоеше и чакаше една костенурка съ голѣми очила и сѣщо съ златна корона на главата. Джуджето и мишката се качиха на гърба ѝ, и тръгнаха къмъ царския палатъ.

— Значи, ти живѣшъ при царя? — попита човѣчето.

— Да, азъ съмъ придворна мишка, — отвърна гордо бѣлото звѣрче и близна розовата панделка на опашката си. — Живѣя си честито съ моитѣ седемъ мишлета и съ стария мишокъ подъ кухненския шкафъ въ палата и се храня съ най-хубавото сирене на свѣта.

— И нищо ли не работишъ? — рече джуджето.

— Придворнитѣ мишки никога не работятъ. Ние си имаме единъ паякъ, който плете чорапи на всички ни, и единъ бръмбаръ, който мете и чисти дупката ни. Азъ седя по цѣль денъ предъ огледалото и се пудря, мжжътъ ми чете вестникъ, а децата ми играятъ отъ сутринъ до вечеръ футболъ съ едно грахово зърно.

— Ами какъ се погаждате съ царската котка?